

somhed, at et saadant Privilegium i en væsentlig Grad skal bidrage til at oprettholde Blade, der efter deres hele Holdning ikke egne sig til at støttes af Regeringen". Indenrigsministeriet udtalte derefter i samme Skrivelse til Justitsministeriet — med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse den paagældende Passus —: „idet Ministeriet derfor ikke ønsker at forny disse Privilegier, har man maattet være betænkt paa at ordne Offentliggørelsen af de tidligere i disse Tidender indrykkede offentlige Bekendtgørelser paa en anden Maade, og man har da i saa Henseende navnlig tænkt sig at samle dem alle i en enkelt udelukkende for saadanne Bekendtgørelser bestemt Tidende for hele Landet.“ — Altsaa, som ærede Medlemmer ville se, i et og alt den samme Tanke, som her har fundet sit Udtryk i Lovforslaget. Nu maa det erkendes, at et af de Motiver, der den Gang ledede Indenrigsministeriet til at søge en anden Ordning fastsat, nemlig det sidst anførte Hensyn, Hensynet til de forskellige Blades eventuelle Holdning, i Virkeligheden nu er af mindre Betydning. Efterhaanden som Privilegierne ved Dødsfald skulde fornyes, have de forskellige Ministerier nemlig indsat en ny Betingelse i dem, som man ikke havde før. Jeg sigter nemlig til det Vilkaar, at Redaktionen skal forestaa af en Mand, som Indenrigsministeren dertil anser for skikket. Endvidere er det bestemt, at Bevillingshaveren „skal i alle de Tilfælde, hvor der maatte opstaa Spørgsmaal om denne vor Bevillings rette Mening, være vor Indenrigsministers Afgørelse undergiven.“ Denne Bestemmelse, at Redaktionen skal forestaa af en Mand, hvis Valg bliver at approbere af Indenrigsministeren, og som Indenrigsministeren skal finde skikket til dette. Hver, er efterhaanden traadt i Kraft for „Berlingske Tidende“ og 4 Stiftstidender, medens den for de 2 resterende Stiftstidenders Vedkommende vil træde i Kraft, naar de nuværende Indehavere dø og deres eventuelle Enker søge om Fornyelse af Privilegiet. I de Vilkaar, som saaledes ere opstillede og indsatte i hver Bevilling, efterhaanden som de ere fremkomne til Fornyelse, gives der altsaa Regeringen Beføjelse til at afgøre, hvad der skal forstaaes ved, at Bladets Redaktør anses skikket til sit Hverv. Regeringen har derved faaet fuld Bemyndigelse til kun at approbere som Redaktør af en privilegeret Tidende Mænd, der redigerer Bladet saaledes, at det ingen Sinde kommer ind under denne Kategori, som blev nævnt af Ministeren i

1864: Blade, som efter deres hele Holdning ikke egne sig til at støttes af Staten. Imidlertid vil paa den ene Side den fulde Gennemførelse af den Bemyndigelse, der saaledes er givet Regeringen over for de privilegerede Blade, have noget mindre tiltalende ved sig, medens paa den anden Side det, at man ikke tager Hensyn til, hvem der redigerer Bladet, ikke tager Hensyn til Bladets Holdning, ogsaa vil have sine mindre heldige Følger. Derfor kan det siges, at denne Betingelse, som efterhaanden er indsat i de privilegerede Blades Privilegier, og som skulde bringe et af de Motiver, som den daværende Indenrigsminister havde til at ønske Privilegierne ophevede, til at bortfalde, som Forholdene ere, snarere har skabt et yderligere Motiv til at komme bort fra den nu bestaaende Ordning. — De Overvejelser, som en Gang fandt Sted i Indenrigsministeriet, og de Forhandlinger, som førtes mellem dette og Justitsministeriet om en anden Ordning og altsaa navnlig om at indføre et nyt Blad, udelukkende bestemt til Optagelse af samtlige disse Bekendtgørelser, hvorved altsaa alle de øvrige tidligere Privilegier vilde bortfalde, førte ikke til noget Resultat; de førte ikke til Forslag, der bleve fremsatte for Rigsdagen. Men de førte til, at de Privilegier, der skulde konfirmeres i Anledning af Tronskiftet, for alles Vedkommende bleve givne „indtil videre“, idet Indenrigsministeriet, idet det foreløbig opgav Tanken om i Øjeblikket at gennemføre en ny Ordning, vilde holde Vejen aaben for til enhver Tid at faa gennemført en saadan. Det nævnte Forbehold: „indtil videre“ findes nu i samtlige eksisterende Bladprivilegier. Intet af disse er udstedt paa anden Maade end lydende „indtil videre“.

Nogle Aar efter, i Samlingen 1869—70, forhandlede dette høje Ting om et Forslag ganske svarende til det foreliggende. Man behandlede den Gang et Regeringsforslag om Udgivelsen af en Ministeraltidende og en Lovtidende, der skulde træde i Stedet for den tidligere Departementstidende. Til dette Forslag stillede et Medlem af dette Ting, Carl Ploug, et Ændringsforslag om, at Staten tillige skulde udgive en Tidende som den her foreslaaede. Carl Ploug havde endogsaa det samme Navn, som her er foreslaaet, Statstidende, og hans Forslag havde det samme Indhold, idet det gik ud paa, at der i vedkommende Tidende skal indrykkes alle offentlige Bekendtgørelser, som ifølge Love og Anordninger hidtil have skullet være indrykkede